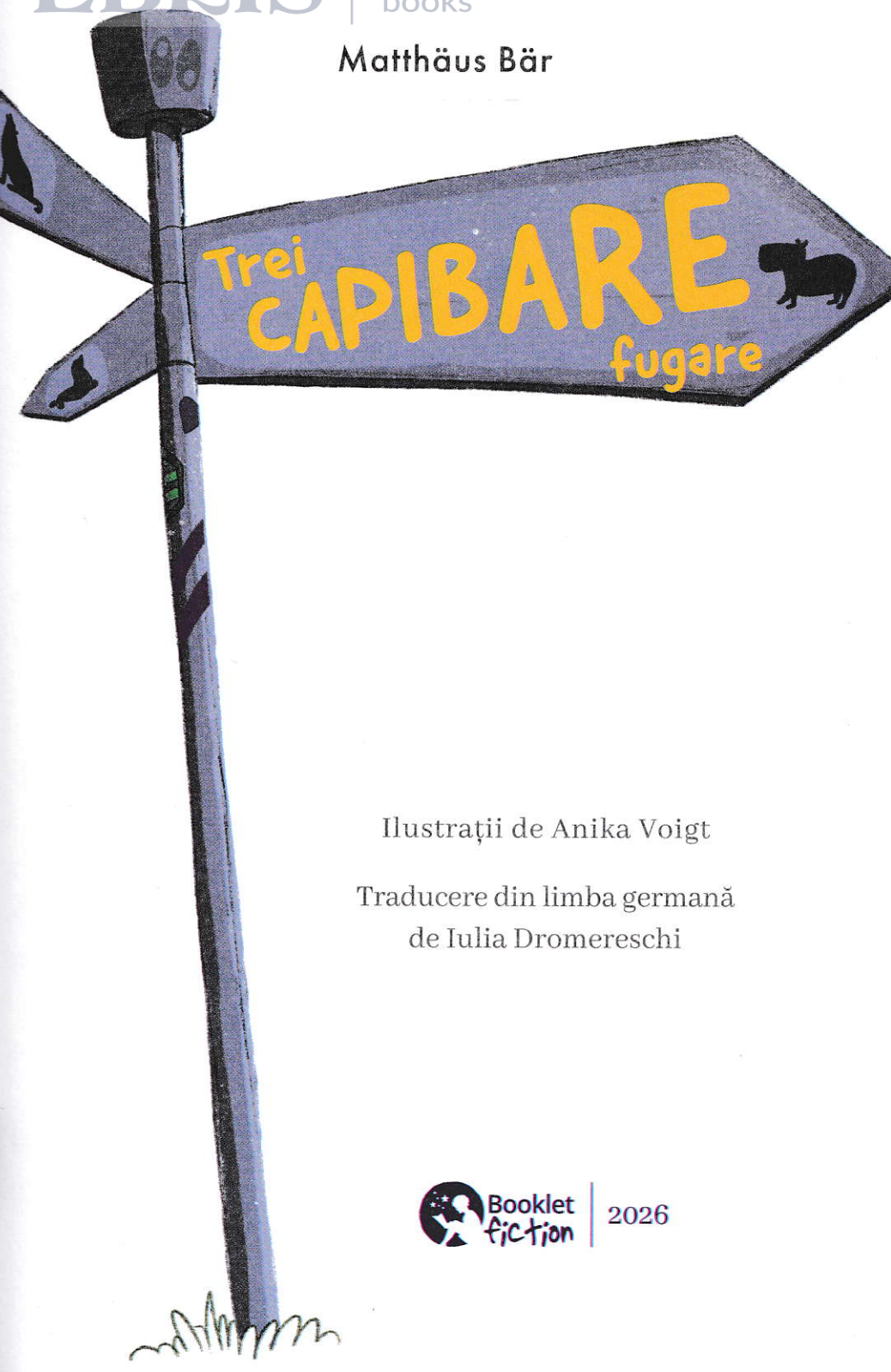

LBRIS

We know
books

Matthäus Bär

Ilustrații de Anika Voigt

Traducere din limba germană
de Iulia Dromereschi

Booklet
fiction

2026

Capitolul 1

Capibarele vor mai mult

— Nu se poate ca asta să fie totul, a mârâit Raul. Sigur există mai mult.

Spunând acestea, a lovit furios cu piciorul în pământul bătătorit.

— Zăcem în mâl, așteptăm hrana, mâncăm, ne relaxăm, facem baie, dormim, căutăm resturi de mâncare, lenevim puțin, mâncăm iar și dormim din nou. Nu se poate să fie doar atât.

Celelalte capibare îl priveau fără să priceapă.

Emmy înota în cerc, lăsând să se ridice niște bule de aer la suprafața apei.

— În fiecare zi este la fel! Așteptăm hrana și dormim! Nu v-ați întrebat niciodată dacă nu cumva există mai mult de-atât? a șuierat Raul, lovind cu pleosc în baltă, chiar lângă Emmy.

— Din când în când, tachinăm păsările emu, a observat Tristan, dar Raul nici măcar nu îl asculta.

Se uita spre celălalt capăt al țarcului, la furnicari, la gard, la oamenii de dincolo de gard și chiar mai departe. Uneori, lui Raul i se părea că se pierde

complet în propriile gânduri. Unei capibare obișnuite îi venea greu să-și imagineze ce se va întâmpla după a doua masă a zilei sau cum va fi apa din baltă a doua zi, dimineată. Nu înțelegeau de ce Raul se putea gândi la lucruri pe care niciuna dintre ele nu le văzuse sau trăise vreodată. Îl admirau pe Raul pentru asta, dar situația le și neliniștea.

Capibarelor nu le plac surprizele. Necunoscutul le sperie. Nu degeaba cel mai cunoscut proverb al lor spune: „Somnul vindecă toate surprizele“! Așa că au ieșit din apă, l-au privit derutate pe Raul și s-au odihnit nițel sub copacul cel mare.

După primul pui de somn de după prânz, capibarele au pornit să caute de-ale gurii. Numai Raul a rămas deoparte, privind gardul care le înconjură spațiul. A simțit o bătaie pe spate.

— Chiar crezi că este ceva dincolo? l-a întrebat Emmy și a rostogolit spre el un măr ronțăit.

Raul și-a înfipt dinții în el.

— Sigur că da! De unde crezi că vin ei? Doar nu apar din neant.

Emmy i-a urmărit privirea înspre două-picioarele care se uitau la capibare de dincolo de gard.

— Nu m-am gândit la asta până acum.

S-a întors repede cu spatele. Gândul la oameni și la ce se afla dincolo de gard i se părea incomod.

Băltoaca din fața lor a bolborosit, iar din apamocirloasă s-a ridicat Tristan. Din bot îi atârna o algă.

— Deci chiar crezi, a grohăit el, că dincolo de gard e mai mult? Mai mult ce?

Toți trei s-au răsucit din nou spre oameni.

Înainte ca Raul să poată răspunde, au văzut un două-picioare cu obraji roșii care băga mâna în

punga mare, cu bretele, pe care o purta în spate. A scos din pungă un pachetel învelit în hârtie. Hârtia era ceva minunat, asta știau deja capibarele. Mai demult, când paznicul pierduse un bilet pe pajiște, petrecuseră o după-amiază grozavă distrându-se cu el.

Nu știau însă că-n hârtie se poate ascunde ceva. Omul de după gard a desfăcut ambalajul și a scos din el o bucată măricică, din care a început să ronțăie imediat, cu mare plăcere. Apoi a mototolit hârtia și a aruncat-o peste gard, fără să-i pese. Ghemotocul a aterizat în iaz și a început să plutească, făcând cercuri mici, în direcția celor trei prieteni, care priviseră scena. Din două-trei mișcări, Tristan a ajuns deja la ghemotoc, l-a prins în dinți și a adus trofeul la mal.

— Mmm, ce bine miroase! a spus el, adulmecând entuziasmat. Seamănă cu bucățile uscate de pâine pe care le primim în zilele speciale. Însă mi se pare mai interesant. Nu cred că este pentru joacă. Cred că poți mânca hârtie!

Emmy a adulmecat și ea cu bucurie. Dar trebuia să-l dezamăgească pe Tristan:

— E doar coaja. Nu se poate mânca. Omul nu și-ar fi aruncat

mâncarea! Păcat, că miroase tare bine, mult mai interesant decât ce primim de obicei.

Tristan a privit cu tristețe punga de pâine boțită. Raul, însă, rânjea.

— Ați văzut?! a jubilat el. Coaja asta ciudată este dovada. Dincolo de gard mai e și altceva de mâncare decât aici, pe pajiștea noastră. Asta înseamnă...

A mijit ochii, conspirativ.

— ...Înseamnă că dincolo de gard există mai mult. Emmy a ciulit urechile.

— Dincolo de gard, adică unde sunt oamenii? Tristan îl privea entuziasmat.

— Mai mult? Poate chiar mai multă... mâncare?

— Probabil. Cine știe ce altceva ne așteaptă acolo? Ar trebui să cercetăm, a murmurat Raul.

Dar expresia lui s-a întunecat brusc.

— Pentru asta ar trebui să trecem dincolo. Nu am idee cum.

Ușurată, Emmy a păscut o margaretă.

— Din păcate, nici eu, Raul.

Tristan și-a dres glasul și a mai adulmecat o dată bila de hârtie.

— Cred că am eu o idee, a spus. Poate.

După masa de seară, cu puțin înainte să apună soarele, capibarele și-au căutat bârloguri comode

pentru odihna de noapte. Și-au făcut culcuș sub Marele Copac. Doar trei dintre ele au rămas la marginea pajiștii, cu urechile ciulite. S-au strecurat pe furiș spre poarta de intrare.

Îngrijitorul care le adusese mâncarea și le împărțise ultimii morcovi și ultimele felii de portocală tocmai voia să părăsească țarcul. Când a trecut pe lângă Raul, Emmy și Tristan, cei trei s-au luat după el pe cât de repede le permiteau picioarele scurte. Voiau să se strecoare pe neobservate atunci când ieșea paznicul. Spre uimirea lor, planul părea să funcționeze. Se apropiau tot mai mult de țintă.

Chiar în fața porții, însă, paznicul a observat brusc ceva, s-a oprit și s-a întors. Capibarele s-au oprit și ele, au plecat capetele și s-au prefăcut că pasc. Pentru o clipă, îngrijitorul s-a mirat de cele trei animale care stăteau chiar în spatele lui. I se păreau suspecte. Le-a măsurat deci din priviri, însă apoi a ridicat din umeri și s-a întors în direcția ieșirii. Raul, Emmy și Tristan și-au reluat urmărirea și au încercat să țină pasul cu el. Îngrijitorul a ajuns la poartă și tocmai punea mâna pe clanță, când s-a întors iar. Cele trei au lăsat din nou capetele în jos și au început să ronțăie cu entuziasm niște mlădițe. Dar îngrijitorul devenise bănuitor. Fără să-și ia ochii de la capibare, a deschis poarta, a ieșit și a închis-o încet.

Raul și-a dat seama că unica lor șansă de a părăsi țarul se îndepărta centimetru cu centimetru. Hotărât, s-a desprins de grup și a galopat spre spațiul care se închidea. Îngrijitorul a scos un țipăt îngrozit și s-a grăbit să trântască poarta. Raul a sărit spre ea. Zbang. Capul lui s-a lovit de ceva rezistent. Îngrijitorul fusese mai rapid. Poarta era închisă.

— Capibară atotputernică, am dat-o în bară!

Raul s-a mai lovit o dată cu zgomot de poartă, dar nu s-a întâmplat nimic. Emmy s-a întins în iarbă. Tristan privea poarta închisă.

— Asta a fost, a spus dezamăgit Raul. Somn și mâncare. Când și când, baie în băltoacă. Doar la atât se pot aștepta capibarele.

Complet decepționat, s-a întors încet la Marele Copac. Emmy tropăia în urma lui, cu capul plecat. Amândoi se îndepărtaseră, când l-au auzit pe Tristan din spatele lor:

— Nu a încuiat poarta. Îngrijitorul a uitat s-o încuie, de frică.

Cei trei au privit curioși în jur. Tristan era suficient de înalt ca să reușească să apese clanța cu vârful botului. Acum se aflau într-o cameră mică, fără geamuri. Pe pereți atârnavă tot felul de unelte: greble, sape și lopeți pentru bălegar. Într-un colț erau

stivuite mai multe perechi de cizme din cauciuc, din acelea cu parfum înnebunitor pe care le purtau mereu îngrijitorii. În stânga era un furtun de grădină încolăcit pe o masă mare, înaltă. Vizavi, la dreapta intrării, se aflau niște găleți imense, fără toarte.

Erau pline cu morcovi, mere, portocale și castraveți.

